

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 64Cr/2/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117200696
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miriam Kamenská
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2017:6117200696.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica konajúc sudkyňou Mgr. Miriam Kamenskou v právnej veci žalobcu R. U., s. r. o., so sídlom Mierová 4220/22C, 920 01 Hlohovec, IČO: 43 852 998, právne zast. JUDr. Vladimír Sidor, advokát, Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec proti žalovanému BVD s. r. o., „v reštrukturalizácii“ so sídlom Partizánska cesta 3501/71, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 46 785 361, právne zast. JUDr. Michal Badinský, advokát, ČSA 20, 974 01 Banská Bystrica o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Žalobu zamietá.

Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 16. 01. 2017 domáhal, aby súd napadnutý Rozhodcovský rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie a na nové rozhodnutie. Uviedol, že podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18. 11. 2016, sp. zn. SR051/2016, ktorým Stály rozhodcovský súd v Banskej Bystrici vyhovel návrhu spoločnosti BVD, s. r. o. a zaviazal spoločnosť R. U., s. r. o. na úhradu náhrady škody vo výške 43 522,- Eur s príslušenstvom. Žalobca žalobu podáva v súlade s § 40 písm. b) Zákona č. 244/2002 Z. z., pretože sú tu dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 (2) tohto zákona. Žalobcovi bol rozhodcovský rozsudok doručený dňa 30. 11. 2016. V súčasnej právnej úprave je súdne preskúmanie rozhodcovského rozsudku značne obmedzené a dôvody na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 Zákona č. 244/2002 Z. z. zahŕňajú len špecifické dôvody procesného charakteru, ktoré však neposkytujú ochranu proti všetkým vadám a rozporom rozhodcovského rozsudku so zákonom. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom stanovisku (uznesenie ÚS SR sp. zn. PLz. ÚS 5/2015 z 18. 11. 2015) konštatoval, že niektoré typy procesných väd, ktoré v konaní pred všeobecnými súdmi zakladajú porušenie základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 (1) ústavy a práva podľa čl. 6 (1) dohovoru, môžu byť dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 01. 2014, sp. zn. IV. ÚS 562/2013 bolo konštatované porušenie práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a zároveň porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu všeobecným súdom a jeho ústavne neakceptovateľným hodnotením dôkazu. Žalobca považuje napadnutý rozhodcovský rozsudok za zjavne arbitrárny, pričom arbitrárnosť je spôsobená viacerými okolnosťami, a to najmä nesprávnym výkladom a aplikáciou právnej normy a tým, že je tu priamy rozpor medzi skutkovým stavom, dôkazmi k nemu predloženými (svojvoľné hodnotenie dôkazu) a rozhodnutím súdu. Napadnutý rozhodcovský rozsudok závažným spôsobom porušuje právne predpisy a zasahuje do práv žalobcu, pričom jediným nástrojom, ktorý ma žalobca k dispozícii na dosiahnutie nápravy je dovolávanie sa súdneho preskúmania napadnutého rozhodcovského rozsudku. Napadnutým rozhodcovským rozsudkom rozhodcovský súd

porušil viaceré predpisy slovenského právneho poriadku, a to spôsobom, že nesprávne vyložil a aplikoval právny predpis viažuci sa na skutkový stav veci, že neúplne zistil skutkový základ na rozhodnutie vo veci samej a že zistený skutkový základ súd nesprávne aplikoval a rozhodol výslovne v rozpore s právnou úpravou a zisteným skutkovým stavom. Rovnaký rozhodcovský súd rozhodol obdobne aj v prípade iných konaní s obdobným skutkovým stavom. Žalovaný, vystupujúci ako žalobca v rámci rozhodcovského konania, je subjektom, ktorý v rámci svojich obchodných vzťahov neuhradil niekoľkým spoločnostiam dlžné finančné prostriedky. V dôsledku toho, že veritelia si tieto začali uplatňovať voči žalovanému, žalovaný si doslovne vymyslel nedôvodný nárok na náhradu škody, ktorý následne uplatnil na rozhodcovskom súde a rozhodcovský súd aj napriek tomu, že tento nárok na náhradu škody je vymyslený, nemá oporu v právnej úprave ani skutkovom stave, rozhodol vo všetkých veciach v prospech žalobcu. Z hľadiska právneho štátu je nevyhnutné, aby sa pri vytváraní právneho základu na rozhodovanie vo veci a ustaľovaní skutkového stavu aplikovali všetky zákonné podmienky pre vznik tvrdeného nároku. Podstatou sporu medzi žalobcom a žalovaným pred rozhodcovským súdom bol právny titul žalovaného o náhradu škody, ktorý mal podľa žalovaného vyplývať z existencie porušenia zmluvného dojednania založeného medzi stranami sporu Rámcovou zmluvou o nájme dopravnomočného prostriedku „Rýchlostná cesta R2 Ruskovce - Pravotice“ č. P-RP 009/2004 zo dňa 25. 09. 2014. Medzi stranami sporu bola tiež dňa 23. 09. 2014 vyhotovená objednávka týkajúca sa Buldozéry D6 TXLL, objednávka odkazovala na použitie Všeobecných obchodných podmienok žalobcu. Rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil a nesprávne aplikoval, že boli naplnené podmienky k priznaniu nároku na náhradu škody žalovanému. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský súd sa splnením kumulatívnych podmienok vôbec nezaoberal, napriek tomu, že uvedené tvorilo právny základ nároku a kladenie dôrazu na splnenie týchto podmienok bolo v konaní riadne argumentované žalobcom vo vyjadrení nachádzajúcom sa v spise. Ak sa rozhodcovský súd v odôvodnení napadnutého rozhodcovského rozsudku nezaoberal a nepreskúmaval základné podmienky k náhrade škody a argumentom žalobcu, že žalovaný nepreukázal podmienky na priznanie nároku na náhradu škody, došlo týmto postupom k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý proces. Žalovaný v uplatnenom návrhu nepreukázal splnenie ani len jedinej podmienky na priznanie nároku na náhradu škody, nebolo zo strany žalovaného preukázané, že mu vznikla akákoľvek škoda na jeho majetku, žalovaný tvrdenú škodu žiadnym spôsobom nešpecifikoval - neuviedol, aká škoda mu mala vlastne vzniknúť, neuviedol, ako určil tvrdenú sumu vzniknutej škody, žalovaný nepreukázal, že žalobca porušil svoju povinnosť, žalovaný nepreukázal príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdeným vznikom škody, žalovaný nespĺnil zákonnú povinnosť predchádzať škodám. Súčasne žalobca žiadal, aby súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že vykonanie exekúcie na podklade napadnutého rozhodcovského rozsudku voči žalobcovi spôsobí nezvratnú stratu vlastníckeho práva žalobcu, pretože exekučné predpisy nepripúšťajú navrátenie do pôvodného stavu. Vzhľadom na pomerne vysokú sumu istiny by vykonanie takejto exekúcie znamenalo narušenie stability žalobcovej finančnej platformy pre účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti a plnenie jeho obchodných záväzkov, čo je pre žalobcu neprijateľné. Žalobca má vedomosť, že žalovaný obdobným spôsobom, ako zažaloval z titulu uvedeného nároku na náhradu škody žalobcu, návrhom prostredníctvom toho istého rozhodcovského súdu uplatnil nároky na peňažné plnenie voči viacerým obchodným partnerom. I z tohto dôvodu, a obavy žalobcu o tom, že ide o naplánované kroky žalovaného o účelové obohatenie sa na úkor iných podnikateľov, žalobca pripravuje i právne (vrátane trestnoprávných) kroky voči žalovanému a tiež príslušnému rozhodcovskému súdu (sudcovi).

2. Podaním zo dňa 10. 05. 2017, ktoré bolo vyjadrením k žalobe (§ 167 ods. 2 CSP), žalovaný uviedol, že výkladom ustanovenia § 40 ods. 1 Zákona č. 244/2002 Z. z. možno dospieť k záveru, že dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku sú dôvody procesnoprávneho charakteru, nie hmotnoprávneho. Žalobca v konaní nijakým spôsobom nenamietal dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku uvedené v § 40 ods. 1 písm. a) Zákona č. 244/2002 Z. z., najmä nespochybnil platnosť rozhodcovskej zmluvy ani konanie na rozhodcovskom súde. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 90/2013 a sp. zn. 3Cdo 204/2009 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 190/2016. Ďalej žalovaný uviedol, že z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd sa podmienkami priznania nároku na náhradu škody zaoberal a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré návrhu na začatie rozhodcovského konania vyhovel, pričom poukázal na jednotlivé dôkazy navrhnuté účastníkmi konania. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavné nekomfortné, a teda arbitrálne, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu,

iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Žalobca v žalobe vytykal rozhodcovskému súdu, že neboli splnené podmienky k priznaniu nároku na náhradu škody. Je však zrejmé, že rozhodcovský rozsudok možno zrušiť len z dôvodov, ktoré sa netýkajú hmotného práva. Okrem sporov, účastníkom ktorého je spotrebiteľ, všeobecný súd v konaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku nepreskúmava, či pri vydaní rozhodcovského rozsudku došlo k porušeniu hmotnoprávných predpisov alebo nie. Ďalej žalovaný poukázal na § 40 ods. 1 a § 50 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z., rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoE 168/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 248/2008, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2011, rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 435/2002 z 22. 10. 2002 a článok 2 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku a uviedol, že z uvedeného vyplýva, že žalobcov jediný nástroj obrany proti právoplatnému a vykonateľnému rozhodcovskému rozsudku bolo podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. b) Zákona č. 244/2002 Z. z., a teda muselo by ísť o prípad, kedy by v zmysle § 50 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z. museli byť dané dôvody, pre ktoré by uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku boli odopreté kvôli rozporu s verejným poriadkom. Rozsudok sa neuzná, ak je v zjavnom rozpore s verejným poriadkom členského štátu, v ktorom sa o uznanie žiada. Verejný poriadok je chápaný ako prostriedok ochrany pred negatívnymi vplyvmi existencie rozdielnych hodnôt zdieľaných rôznymi štátmi. Rozpor s verejným poriadkom však pre každého môže znamenať niečo iné. Porušenie verejného poriadku môže mať buď charakter porušenia procesných alebo hmotnoprávných pravidiel štátu uznania. Za prekážku uznania je treba považovať obidve situácie avšak s určitými výhradami. Prvá výhrada sa týka výrazu „zjavný“, ktorý podľa judikatúry treba vykladať veľmi reštriktívne a verejný poriadok musí byť porušený v značnej miere, aby sa mohlo uznanie odmietnuť. V rozsudku Dieter Krombach vs. André Bamberski Európsky súdny dvor skonštatoval, že nie je jeho povinnosťou určiť obsah pojmu verejný poriadok, ale jeho povinnosťou je vykonávať dohľad nad aplikáciou tohto pojmu a určiť tak jeho hranice, v ktorých sa tieto štáty môžu pohybovať. Podľa ESD je možné za porušenie verejného poriadku pokladať iba situáciu, kedy by došlo k zjavnému porušeniu základnej právnej normy právneho poriadku štátu výkonu. V súvislosti s podanou žalobou považuje žalovaný za potrebné poukázať na exekučné konanie vedené v tejto veci pred súdnym exekútorom JUDr. Michala Birková, sp. zn. EX 23/2017, exekučné konanie v prospech žalovaného ako oprávneného proti žalobcovi ako povinnému o vymoženie pohľadávky 43 522,- Eur s príslušenstvom začalo dňa 03. 02. 2017 na základe poverenia č. 5207/197282 vydaného Okresným súdom Trnava zo dňa 18. 04. 2017. S ohľadom na skutočnosť, že vydanie poverenia na exekúciu je teda uznaním cudzieho rozhodcovského rozsudku, treba analogicky uvedené aplikovať aj na tento skutkový stav, a teda z uvedeného vyplýva, že vydaním poverenia Okresným súdom Trnava na vykonanie exekúcie došlo de facto k uznaniu rozhodcovského rozsudku ako spôsobilého exekučného titulu. Vzhľadom na to, že súd je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, podaná žaloba neobstojí. Ako hlavnú príčinu vidí žalovaný v tom, že Okresný súd Trnava vydaním predmetného poverenia uznal exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok. Navyše súd pri vydaní poverenia musel ex offo skúmať, či sú splnené podmienky vedenia exekúcie a keby takéto podmienky splnené neboli, resp. keby došlo k zjavnému porušeniu základnej právnej normy právneho poriadku štátu, nevydal by predmetné poverenie. V dôsledku tohto konania považuje žalovaný za preukázané, že rozhodcovskému rozsudku by nemohlo byť odopreté uznanie a výkon z dôvodu rozporu s verejným poriadkom. Práve naopak, keby vo veci konajúci súd mal tejto žalobe vyhovieť, vydaním takéhoto rozhodnutia by mohlo dôjsť k zjavnému porušeniu základnej právnej normy právneho poriadku štátu. Základným atribútom právnej istoty uvedenej v článku 2 ods. 2 CSP je požiadavka zásadnej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Tá je zase ontologicky spätá s postulátom, že zásadne právne rovnaké (obdobné) prípady sa skrátka majú posudzovať rovnako, a rozdielne prípady rozdielne. V prípade rozhodovania súdu o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku bude súd posudzovať, či sú tu dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, teda či jeho uznanie a výkon je v rozpore s verejným poriadkom. V prípade rozhodovania Okresného súdu Trnava o návrhu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol súd povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Predovšetkým je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor vedie exekúciu, je spôsobilý exekučným titulom. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 248/2008, v zmysle ktorého vydanie poverenia na exekúciu je teda uznaním cudzieho rozhodcovského rozsudku, Okresný súd Trnava uznal rozhodcovský rozsudok za exekučný titul, a tým deklaroval existenciu formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie. V prípade rozhodovania súdu o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku pôjde o tzv.

rovnaký prípad ako prípad rozhodovania Okresného súdu Trnava o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, pretože súd sa môže v tomto konaní zaoberať iba otázkou možnosti rozporu rozhodcovského rozsudku s verejným poriadkom, ktorú exekučný súd ex offo skúmal. S ohľadom na princíp právnej istoty preto podľa názoru žalovaného nemôže obstať, aby súd rozhodol v skutkovo rovnakom prípade odlišne a tým vydal nepredvídané a prekvapivé rozhodnutie. So zreteľom na uvedené, žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

3. Podaním zo dňa 12. 07. 2017 (§ 167 ods. 3 CSP) žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného, ak tvrdí, že dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 Zákona č. 244/2002 Z. z. sú dôvodmi procesnoprávneho charakteru a nie hmotnoprávneho. Tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený, ak by bol tento v rozpore s verejným poriadkom, pričom podľa názoru žalobcu rozpor s verejným poriadkom môže spočívať jednak v rovine procesnoprávnej a jednak v rovine hmotnoprávnej. Preto aj nesprávna aplikácia hmotného práva rozhodcovským súdom môže zakladať dôvod na zrušenie jeho rozsudku. Aj zo žalovaným presne nešpecifikovaného rozhodnutia ESD, explicitne nevyplýva, že porušenie sa musí týkať výlučne len procesnoprávnej normy, ale naopak, je možné dospieť k záveru, že sa môže týkať i hmotného práva štátu. V nadväznosti na nález Ústavného súdu SR zo dňa 19. 02. 2014, sp. zn. III. ÚS 547/2013, žalobca zastáva názor, že zásada zákonnosti vyžaduje nielen rešpektovanie procesných pravidiel, ale nutné je prihliadať aj hmotnoprávnu úpravu a túto správne aplikovať, pretože iba tak bude rozhodnutie, hoci aj rozhodcovského rozsudku, vykazovať prvky zákonnosti. Žalovaný poukazuje na množstvo rozhodnutí slovenských súdov, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky súvisiacu so zásadami dokazovania. V zmysle týchto rozhodnutí podľa žalovaného žalobcovi nepatrí právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu dokazovania, ďalej, že nemožno hovoriť o arbitrárnosti a zjavnej nedôvodnosti rozhodnutia len preto, že sa odvolateľ nestotožňuje s právnym názorom súdu, prípadne, že nevykonanie dôkazov podľa predstáv žalovaného nie je postupom, ktorým by sa mu odňala možnosť konať pred súdom a podobne. Uvedené rozhodnutia a argumenty žalovaného však nemožno aplikovať na daný prípad, pretože žalobca sa nedomáhal dôkazov podľa „svojich predstáv“, ale žiadal, aby boli riadne preukázané nevyhnutné (záonné) podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. Dokazovanie v tomto smere bolo nedostatočné zásadným spôsobom, rovnako tak neboli predložené žiadne relevantné dôkazy o preukázaní týchto skutočností žalovaným, pričom dôkazné bremeno zaťažovalo práve jeho. Pre vznik zodpovednosti za škodu však musia byť dané všetky podmienky. V prípade absencie čo i len jednej z nich nemožno hovoriť o zodpovednosti za škodu žalobcu. Žalovaný, a aj rozhodcovský súd, si zrejme zamieňajú nároky zo spôsobenej škody s povinnosťou zaplatiť zmluvnú pokutu. Rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil a nesprávne aplikoval, že boli naplnené podmienky k priznaniu nároku na náhradu škody. Rozhodcovský rozsudok tak dosahuje taký stupeň svojvoľnosti a arbitrárnosti, spočívajúci v rozhodnutí vo veci v evidentnom rozpore s právnymi predpismi (pri existencii relatívne jednoduchého skutkového stavu), vyžaduje sa poskytnutie potrebnej ochrany poškodeného subjektu. Žalovaný argumentuje tým, že vydaním poverenia exekútorovi došlo per analogiam k uznaniu sporného rozhodcovského rozsudku. Procesná obrana žalovaného v tomto smere však nemôže obstať, nakoľko analógiu v tomto smere nie je možné použiť. Pre tuzemské rozhodcovské rozsudky totiž platí (ustanovenie § 35 Zákona), že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok. Právoplatný rozhodcovský rozsudok ukladajúci vykonať prejav vôle nahrádza tento prejav vôle. Z uvedeného dôvodu nie je možné, aby exekučný súd skúmal opodstatnenosť a zákonnosť exekučného titulu, ktorým je tuzemský rozhodcovský rozsudok, resp. aby skúmal jeho zlučiteľnosť s právnym poriadkom Slovenskej republiky ako takým, keďže zákon mu priznáva účinky právoplatného rozhodnutia súdu, teda jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť (§ 226 CSP).

4. Podaním zo dňa 03. 08. 2017 (§ 167 ods. 4 CSP) žalovaný uviedol, že má za to, že žalobca nepreukázal existenciu dôvodu v zmysle § 50 ods. 2 Zákona, pre ktorý by bolo možné rozhodcovský rozsudok zrušiť. Podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní - niet pochýb o tom, že tento dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku naplnený nie je, predmet sporu bolo možné riešiť v rozhodcovskom konaní, žalovaný má za to, že táto skutočnosť nie je medzi stranami sporná. Rozpor s verejným poriadkom - zákon nedefinuje pojem verejný poriadok, resp. to, čo je v rozpore s verejným poriadkom. Ide o pomerne neurčitý dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Dôvodová správa k zákonu apeluje na jeho reštriktívny výklad v praxi. Podľa dôvodovej správy zrušenie pre rozpor s verejným poriadkom bude adekvátnym prostriedkom nápravy

v prípadoch, keď rozhodcovské rozhodnutie bolo ovplyvnené trestným činom rozhodcu, znalca alebo svedka alebo keď tomu bránila prekážka rozhodnutej veci. Žalovaný má za to, že žalobca nepreukázal existenciu ani jedného z dôvodov, na ktorý poukazuje dôvodová správa k zákonu.

5. Na prejednanie veci samej súd určil termín pojednávania na deň 14. 11. 2017, na ktorý sa strany sporu (právny zástupcovia) dostavili.

6. Účelom inštitútu zrušenia rozhodcovského rozsudku je umožniť preskúmať, či boli splnené základné podmienky, aby bolo suspendované právo domáhať sa svojich práv na všeobecnom súde, teda všeobecný súd má vo vzťahu k rozhodcovskému konaniu kontrolnú funkciu, na základe čoho aj zákonodarca presne taxatívne vymedzil dôvody, na základe ktorých sa účastník rozhodcovského konania môže na všeobecnom súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku. Hoci v súdnom konaní súd nevykonáva dôkazy bez návrhu (§ 185 ods. 2 CSP), keďže súd má prejednávanú vec aj právne posúdiť a aj v odôvodnení rozsudku súd uvádza ako vec právne posúdiť (§ 220 ods. 2 CSP) a keďže v danom prípade nešlo o spor, ktorý by vyplýval len z vlastných vzťahov sporových strán, pre potreby rozhodnutia o žalobe žalobcov si konajúci všeobecný súd vyžiadal aj celý spisový materiál rozhodcovského súdu (článok 3 a článok 4 CSP).

7. Z dôkazných prostriedkov žalobcu, ako aj zo spisového materiálu Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica (ďalej len „rozhodcovský súd“) súd považoval za zistené, že dňa 19. 09. 2016 bola rozhodcovskému súdu doručená žaloba spoločnosti BVD, s. r. o., Banská Bystrica, t. j. žalovaného v tomto súdnom konaní sp. zn. 64Cr 2/2017 (ďalej len „žalovaný“) proti spoločnosti R. U., s. r. o., Hlohovec, t. j. žalobca v tomto súdnom konaní sp. zn. 64Cr 2/2017 (ďalej len „žalobca“) o zaplatenie sumy 43 522,- Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody za porušenie povinností žalobcu z Rámcovej zmluvy o nájme dopravno-mechanizačného prostriedku „Rýchlostná cesta R2 Ruskovce - Pravotice“ č. P-RP 009/2004 zo dňa 25. 09. 2014 v spojení s Objednávkou č. 096/2014 zo dňa 23. 09. 2014.

8. Dňa 28. 09. 2016 bolo žalobcovi doručené uznesenie Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. SR 051/2016 zo dňa 19. 09. 2016, ktorým súd doručoval žalobcovi návrh na začatie konania - žalobu s prílohami a uložil mu, aby v lehote 10 dní predložil rozhodcovskému súdu písomne žalobnú odpoveď, v ktorej je povinný vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a návrhom uvedeným v žalobe a je v žalobnej odpovedi povinný označiť a predložiť dôkazy, o ktoré svoje tvrdenia opiera a ktoré navrhuje vykonať. Žalobná odpoveď žalobcu zo dňa 10. 10. 2016 bola rozhodcovskému súdu doručená dňa 13. 10. 2016.

9. Dňa 18. 11. 2016 rozhodcovský súd vydal rozsudok sp. zn. SR 051/2016, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému istinu vo výške 43 522,- Eur, úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 43 522,- Eur od 22. 03. 2016 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov vo výške 40,- Eur, poplatok za rozhodcovské konanie a náhradu trov konania, všetko do 3 dní nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Podľa poštovej doručky bol rozhodcovský rozsudok žalobcovi (právnenému zástupcovi) doručený dňa 30. 11. 2016.

10. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že výpočet dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku uvedený v dôvodovej správe nie je a podľa povahy veci a výslovného znenia zákona ani nemôže byť konečný, teda ide o príkladný výpočet. Dôvodová správa nie je pre strany sporu, ako ani pre súd, žiadnym spôsobom záväzná, a to aj v prípade, ak by v nej boli obsiahnuté ustanovenia, ktoré by inak potvrdzovali tvrdenia jednej zo strán sporu, čo však nie je tento prípad. Podľa názoru Ústavného súdu SR zo dňa 27. 02. 2008 uvedeného v náleze sp. zn. II. ÚS 171/2005 dôvodová správa netvorí sama o sebe prameň práva, o ktoré by mohol ústavný súd v tak dôležitých otázkach, ako ich nastoľujú sťažovatelia, oprieť svoje rozhodnutie o prerušenie základných práv.

Podľa § 40 ods. 1 písm. b) Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona.

Podľa § 50 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, súd príslušný na uznanie rozhodnutia, na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu odoprie uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka konania, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, ak zistí, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní alebo by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom.

11. V konaní nebolo sporné, že rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. SR 051/2016 zo dňa 18. 11. 2016 bol žalobca, v procesnom postavení žalovaného, vo vzťahu k žalovanému, v procesnom postavení žalobcu, zaviazaný na splnenie špecifikovaných povinností, teda žalobca ako účastník rozhodcovského konania je aktívne legitimovaný na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Z rozhodcovského spisu súd považoval za preukázané tvrdenie žalobcu, že rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 30. 11. 2016. Z podanej pečiatky nachádzajúcej sa na č. I. 1 spisu tohto súdneho konania súd považoval za preukázané, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola súdu doručená dňa 16. 01. 2017 (na pošte podaná dňa 13. 01. 2017), na základe čoho súd považoval za preukázané, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku žalobca podal v zákonnej lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku žalobcovi ako účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku (§ 41 Zákona č. 244/2002 Z. z.).

12. Žalobca sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. b) Zákona č. 244/2002 Z. z., teda že sú tu dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka, keď uviedol, že rozhodcovský súd porušil viaceré predpisy slovenského právneho poriadku, a to spôsobom, že nesprávne vyložil a aplikoval právny predpis viažuci sa na skutkový stav veci, že neúplne zistil skutkový stav na rozhodnutie vo veci samej a že zistený skutkový základ nesprávne aplikoval a rozhodol výslovne v rozpore s právnou úpravou a zisteným skutkovým stavom.

13. Žalovaný sa bránil v konaní tvrdením, že dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku naplnený nie je, predmet sporu bolo možné riešiť v rozhodcovskom konaní, príslušný súd vydal poverenie na exekúciu, teda uznal rozhodcovský rozsudok za exekučný titul a všeobecný súd v konaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku nepreskúmava, či došlo k porušeniu hmotnoprávných predpisov pri vydaní rozhodcovského rozsudku.

14. Účastník rozhodcovského konania sa môže na príslušnom súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku len z taxatívne zákonom vymedzených dôvodov. V prípade žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku všeobecný súd len skúma, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci v rámci rozhodcovského konania a neposudzuje uplatnený nárok aj podľa predpisov hmotného práva. Pokiaľ teda aj žalobca uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného, že dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku sú len dôvodmi procesnoprávneho charakteru a nie aj hmotnoprávneho, nejde len o názor žalovaného, ale ide aj o ustálenú prax a rozhodovaciu činnosť súdov vychádzajúcu tak zo znenia Zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj samotného účelu a charakteru rozhodcovského konania. V podanej žalobe aj žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky PLz. ÚS 5/2015-14 zo dňa 18. 11. 2015. Aj v zmysle tohto uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (odsek 50) „v kontexte dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku vymedzených v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní by niektoré typy procesných väd, ktoré v konaní pred všeobecnými súdmi zakladajú porušenie základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, mohli byť dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku.“. Dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku teda môžu byť len procesné vady rozhodcovského konania vymedzené v § 40 Zákona č. 244/2002 Z. z.. „Uzavretím rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky sa strany dobrovoľne a vedome vzdávajú práva na súdnu ochranu vykonávanú prostredníctvom všeobecných súdov a zverujú ju rozhodcovskému súdu, ktorý je súkromnoprávnou osobou, pretože ho nemožno vzhľadom na jeho účel a charakter bez ďalšieho zaradiť k orgánom verejnej moci.“ (odsek 27 uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky PLz. ÚS 5/2015-14 zo dňa 18. 11. 2015). Zmluvná strana rozhodcovskej zmluvy si preto musí byť vedomá toho, že uzavretím rozhodcovskej zmluvy vlastnou vôľou prejavuje aj súhlas s tým, že spor nebude rozhodovať všeobecný súd, a teda že nebude mať možnosť na riadne opravné prostriedky, najmä na podanie odvolania proti meritórnemu rozhodnutiu, ktoré zabezpečuje dvojinstančnosť súdneho konania, a teda možnosť preskúmať aj

hmotnoprávny charakter rozhodnutia súdu prvej inštancie. Proti rozhodcovskému rozsudku ako meritórnemu rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, len žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorú, ako už bolo uvedené, je možné podať len zo zákonom presne taxatívne vymedzených dôvodov, ktoré však neumožňujú taký zásah všeobecného súdu do rozhodcovského konania, aby posudzoval aj hmotnoprávnu stránku nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní. Táto skutočnosť vyplýva aj so samotnej charakteristiky rozhodcovského konania. Jeho podstata „spočíva v mimosúdnom riešení sporov, pričom samotné rozhodcovské konanie je alternatívou konania pred všeobecnými súdmi, keď jeho významnými prednosťami oproti konaniu pred všeobecnými súdmi sú flexibilita a rýchlosť konania, jeho neformálnosť a nižšie trovy konania. Pri tomto konaní zákon počíta s minimálnymi zásahmi všeobecných súdov do výsledku rozhodovacej činnosti rozhodcovských súdov, pretože v súlade s § 40 Zákona o rozhodcovskom konaní možno tuzemský rozhodcovský rozsudok napadnúť žalobou na príslušnom všeobecnom súde len z taxatívne vymedzených dôvodov, ktoré spočívajú v dodržiavaní zákonnosti.“ (odsek 23 uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky PLz. ÚS 5/2015-14 zo dňa 18. 11. 2015).

15. Zákon o rozhodcovskom konaní v ustanovení § 40 Zákona č. 244/2002 Z. z. vymedzuje dve skupiny dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to jednak dôvody, ktoré musí preukázať účastník rozhodcovského konania (§ 40 ods. 1 písm. a) Zákona č. 244/2002 Z. z.) a jednak dôvody, ktoré ex officio zistí súd (§ 40 ods. 1 písm. b) Zákona č. 244/2002 Z. z.).

16. V danom prípade žalobca ako účastník rozhodcovského konania netvrdil, a teda ani nepreukázal, že sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) Zákona č. 244/2002 Z. z., teda že žalobca ako účastník rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, že rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, že žalobca nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozsudok prekračuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky alebo že rozhodcovský súd nebol ustanovený, že rozhodcovské konanie neprebiehalo spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania alebo že sa táto dohoda neuzavrela, ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami Zákona o rozhodcovskom konaní, ak tieto skutočnosti mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

17. S účinnosťou od 01. 01. 2015 (novela Zákonom č. 336/2014 Z. z.) bol zavedený nový dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to ak súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka, a teda ak zistí, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nemožno predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní alebo by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom (§ 40 ods. 1 písm. b), § 40 ods. 2 a § 50 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z.).

18. V rozhodcovskom konaní možno rozhodovať všetky spory týkajúce sa právnych vzťahov, ohľadom ktorých možno uzatvoriť dohodu o urovaní, vrátane sporov o určení, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je (§ 1 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z.) a v rozhodcovskom konaní nemožno rozhodovať spory len spory o vzniku, zmene alebo o zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, spory o osobnom stave, spory súvisiace s núteným výkonom rozhodnutí a spory, ktoré vzniknú v priebehu konkurzného a reštrukturalizačného konania (§ 1 ods. 3 Zákona č. 244/2002 Z. z.) a v rozhodcovskom konaní podľa Zákona č. 244/2002 Z. z. nemožno rozhodovať ani spory medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré možno rozhodovať v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (§ 1 ods. 4 Zákona č. 244/2002 Z. z.).

19. Keďže v danom prípade predmetom sporu v rozhodcovskom konaní bol nárok z titulu náhrady škody medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti, dospel súd k záveru, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky bolo možné predmet sporu riešiť v rozhodcovskom konaní.

20. Návrh každého zákona obsahuje nielen jeho paragrafové znenie, ale aj dôvodovú správu. Dôvodová správa obsahuje zhodnotenie súčasného stavu najmä zo spoločenskej, ekonomickej a právnej stránky s uvedením dôvodov potreby novej zákonnej úpravy, spôsobu jej vykonávania, jej hospodárskeho a finančného dosahu, najmä vplyvu na štátny rozpočet, nároku na pracovné sily a organizačné zabezpečenie, ako aj rozbor ďalších otázok nevyhnutný na všestranné posúdenie návrhu zákona. V dôvodovej správe sa musí uviesť súlad návrhu zákona s ústavou, súvislosť s inými zákonmi a medzinárodnými zmluvami a súlad návrhu zákona s právom Európskej únie vypracovaný formou doložky zlučiteľnosti tohto návrhu s právom Európskej únie. Dôvodová správa obsahuje okrem všeobecnej časti aj odôvodnenie jednotlivých ustanovení návrhu zákona.

21. Je pravdivé tvrdenie žalobcu, že Dôvodová správa k zákonu nie je prameňom práva. Dôvodová správa však len sama o sebe nie je prameňom práva. Ani Ústavný súd Slovenskej republiky v žalobcom uvádzanom Náleze sp. zn. II. ÚS 171/2005 zo dňa 27. 02. 2008, hoci zdôraznil, že dôvodová správa netvorí sama o sebe prameň práva, súčasne nevytlúčil, že dôvodová správa by mohla byť za určitých okolností pádnym argumentom pre tvrdenia sťažovateľov. Preto, keďže Dôvodová správa je vyjadrením dôvodov zákonodarcu, prečo ten ktorý právny predpis prijal, pri výklade ustanovení, zmyslu a účelu zákona, je vhodné a možné podporne vychádzať aj z Dôvodovej správy k tomu ktorému právnemu predpisu.

22. Podľa Dôvodovej správy k § 40 Zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2015 „Nové znenie § 40 sa pri definovaní dôvodov, na základe ktorých je možné požadovať zrušenie rozhodcovského rozsudku, snaží do najvyššej možnej miery reflektovať ustanovenie Modelového zákona a Newyorského dohovoru. Preto vykazuje aj vyššiu mieru podobnosti s ustanovením § 50, na ktoré sa v ustanovení § 40 odkazuje. Pribudol tak nový dôvod zrušenia, ktorým je rozpor rozhodcovského rozsudku s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Pojem verejný poriadok by sa pritom v súlade s medzinárodnou praxou mal vykladať reštriktívne a s ohľadom na záujem podporovať rozhodcovské konanie, najmä v oblasti medzinárodného obchodu. Požadovať zrušenie rozhodcovského rozsudku už nebude možné z dôvodov, pre ktoré by bola v konaní pred všeobecným súdom na mieste obnova konania. Zrušenie pre rozpor s verejným poriadkom bude adekvátnym prostriedkom nápravy v prípadoch, keď rozhodcovské rozhodnutie bolo ovplyvnené trestným činom rozhodcu, znalca alebo svedka alebo keď tomu bránila prekážka rozhodutej veci. Procesné pochybenia rozhodcovského súdu v konaní budú môcť byť dôvodom pre zrušenie, len ak mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej, čo zodpovedá nemeckej úprave.“.

23. Pojem „verejný poriadok“ pritom Zákon č. 244/2002 Z. z. a ani iný právny predpis neupravuje. Verejným poriadkom sa vo všeobecnosti definuje úroveň spoločenských vzťahov vznikajúcich a prejavujúcich sa pri správaní ľudí prevažne na verejnosti, v širšom význame je verejný poriadok prostriedok ochrany pred negatívnymi vplyvmi v dôsledku zjavného porušenia základnej právnej normy právneho poriadku štátu. V súvislosti s dôvodom podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku pre rozpor s verejným poriadkom, aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení PLZ. ÚS 5/2015-14 zo dňa 18. 11. 2015 uviedol: „Možno sa domnievať, že všeobecný súd by mohol ako súčasť tohto dôvodu považovať aj extrémne procesné vady.“ (odsek 50 uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky PLZ. ÚS 5/2015-14 zo dňa 18. 11. 2015).

24. Súd preto v danej veci pri aplikácii a výklade rozporu s verejným poriadkom podporne vychádzal aj z dôvodov prípustnosti dovolania v civilnom sporovom konaní (§ 420 CSP). Opäť však ide len o dôvody procesného charakteru spočívajúce v tom, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, t. j. v danom prípade do právomoci rozhodcovského súdu, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, že strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, t. j. v danom prípade vylúčený rozhodca alebo nesprávne obsadený rozhodcovský súd alebo že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tieto dôvody sú v zásade rovnaké ako dôvody príkladmo uvádzané v Dôvodovej správe. Opäť teda nejde o dôvody, ktoré by umožňovali všeobecnému súdu posudzovať aj hmotnoprávnu stránku nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní, pričom ak žalobca tvrdil, že napadnutým rozhodcovským rozsudkom rozhodcovský súd porušil viaceré predpisy slovenského právneho poriadku, a to spôsobom,

že nesprávne vyložil a aplikoval právny predpis viažuci sa na skutkový stav veci, že neúplne zistil skutkový základ na rozhodnutie vo veci samej a že zistený skutkový základ súd nesprávne aplikoval a rozhodol výslovné v rozpore s právnou úpravou a zisteným skutkovým stavom, posudzovaním týchto skutočností a vyjadrením sa ku nim, by všeobecný súd musel posúdiť a vyhodnotiť aj hmotnoprávnu stránku nároku uplatneného v rozhodcovskom konaní, čo ako už bolo opakované uvedené, v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je možné a prípustné. Ako už bolo uvedené, v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá patrila do právomoci rozhodcovského súdu, strany mali v rozhodcovskom konaní spôsobilosť na práva a povinnosti, a teda mali aj procesnú subjektivitu, rovnako strany mali spôsobilosť samostatne konať v plnom rozsahu, rozhodnutiu rozhodcovského súdu nebránila ani prekážka začatého konania alebo prekážka rozhodnutej veci a strany nenamietali ani predpojatosť rozhodcu alebo rozhodcovského súdu. Pokiaľ aj žalobca uvádzal, že vykonal trestnoprávne kroky voči príslušnému rozhodcovskému súdu, ako aj voči rozhodcovi, do dňa rozhodnutia súdu nebolo preukázané, že rozhodcovské konanie bolo ovplyvnené trestným činom rozhodcu. Rozhodcovský súd umožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace práva v rozhodcovskom konaní, teda rozhodcovské konanie ako celok sa nejaví ako nespravodlivý proces.

25. Súd preto dospel k záveru, že napádaný rozhodcovský rozsudok, ako aj rozhodcovské konanie, v ktorom bol napádaný rozhodcovský rozsudok vydaný, nie sú postihnuté extrémnymi procesnými vadami, a teda dospel k záveru, že tu nie sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku.

26. Súd poukazuje aj na skutočnosť, že v konaní nebolo sporné, že Okresný súd Trnava vydal dňa 18. 04. 2017 poverenie č. 5207 197282, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. E. T., so sídlom exekútorského úradu Banská Bystrica, vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici č. k. SR051/2016 zo dňa 18. 11. 2016 vo veci žalovaného ako oprávneného proti žalobcovi ako povinnému. Pred poverením exekútora, aby vykonal exekúciu, podľa predpisov účinných do 31. 03. 2017, súd preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poveril exekútora, aby vykonal exekúciu, a ak súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol (§ 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31. 03. 2017). Súd aj bez návrhu odoprie uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku, ak zistí, že by jeho uznanie a výkon boli v rozpore s verejným poriadkom (§ 50 ods. 2 Zákona č. 244/2002 Z. z.). Uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím, cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok (§ 49 ods. 1 Zákona č. 244/2002 Z. z.). Keďže v danom prípade Okresný súd Trnava ako príslušný súd vydal poverenie na exekúciu, a teda prihliadol na napadnutý rozhodcovský rozsudok, v prípade cudzieho rozhodcovského rozsudku by tým bol cudzí rozhodcovský rozsudok uznaný.

27. Súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ sa žalobca odvolával na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 562/2013 zo dňa 23. 01. 2014, ktorým bolo konštatované porušenie práva na súdnu ochranu a zároveň porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho predpisu, „Ústavný súd dospel k právnomu záveru, podľa ktorého odvolací súd v posudzovanej veci (aj v spojitosti s rozsudkom súdu prvého stupňa) vychádzal z takého právneho základu vo veci samej (Občiansky zákonník), ktorý bol v rozpore s právnym základom zmluvných vzťahov vzniknutých medzi účastníkmi konania na základe záložnej zmluvy uzavretej podľa Hospodárskeho zákonníka, ako aj v rozpore s ustanovením o časovej pôsobnosti Obchodného zákonníka, ktorým došlo k zrušeniu Hospodárskeho zákonníka (§ 772 bod 3 a § 763 ods. 1).“ (odsek II.4 Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 562/2013-60 zo dňa 23. 01. 2014). V predmetnej veci teda všeobecné súdy aplikovali iný právny predpis ako mali, v danom prípade si však žalovaný nárok v rozhodcovskom konaní uplatnil z titulu náhrady škody, ktorá je upravená v § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že žalobca má za to, že neboli naplnené atribúty náhrady škody, resp. že žalovaný nepreukázal naplnenie atribútov náhrady škody, nepredstavuje nesprávnu aplikáciu právneho predpisu v tom zmysle a význame, že právny vzťah mal byť posudzovaný podľa iného právneho predpisu, resp. podľa iného zákonného ustanovenia.

28. Vychádzajúc z konštatovaných skutočností, súd žalobu žalobcu zamietol.

29. Súd ešte poukazuje na skutočnosť, že hoci uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 2R 3/2017 zo dňa 29. 03. 2017, zverejneným v Obchodnom vestníku 68/2017, deň vydania 06. 04. 2017, súd povolil reštrukturalizáciu žalovaného, nedošlo s poukazom na § 118 ods. 4 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, v znení neskorších predpisov, k prerušeniu tohto súdneho konania, keďže v danom prípade nejde o súdne konanie o pohľadávke, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou.

30. Spolu so žalobou žalobca podal aj návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku. Keďže podľa § 40 ods. 3 Zákona č. 244/2002 Z. z. ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný a súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozsudku odložiť a keďže konajúci súd pred meritórnym rozhodnutím veci nezistil splnenie predpokladov na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku a následne ani s prihladením na výsledok tohto súdneho konania nebol dôvod na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku, v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, o takomto návrhu žalobcu procesne ani nerozhodoval.

31. O trovách konania súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 1 CSP súd v tomto rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodol len o nároku na náhradu trov konania a v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto súdному rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia na Okresnom súde Banská Bystrica vo vyhotovení dvojmno.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má uvedené vady, ak tieto vady mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok; sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu; má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.